

Zptej se

Post-It

Nezlob dítě, neplakej. Ne, takhle se nechová večer táta čaroděj , o sny se postará. Až tiše usneš, přitulí se tajně pod peřinou . Mámo ať to nebolí, co se děje se mnou.

R.: Ptej, zeptej se na co chceš. Netuším, proč oči neviděj, uši slyšet nechtěj. Ptej, zeptej se na co chceš. Nejde to pochopit . Dřív naučíš se nenávidět, než na nohy postavit.

Čtyři stěny, strop a zem, kde najít bezpečí. Prosiš byl to snad jen sen, slzy se derou do očí. Z matnejch rysů skládáš tvář a ne dost neznámou. Kdo je z nás dvou větší lhář? Mám zapomenout? !

R.: Ptej, zeptej se na co chceš. Netuším, proč oči neviděj, uši slyšet nechtěj. Ptej, zeptej se na co chceš. Nejde to pochopit . Dřív naučíš se nenávidět, než na nohy postavit.

Pocity zmatený, kdo na ně odpoví? Obrazy vídáš v zrcadle falešným. Zmatený pocity tvý jsou. Definitivně zapomeň, nebo si tě na jdou.

R.: Ptej, zeptej se na co chceš. Netuším, proč oči neviděj, uši slyšet nechtěj. Ptej, zeptej se na co chceš. Nejde to pochopit . Dřív naučíš se nenávidět, než na nohy postavit.